

РЕШЕНИЕ

№ 20978

гр. София, 23.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 14.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **5372** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.172 ал.5 вр. чл. 171 т.1 б.“б“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Н. Х.,[ЕГН],с постоянен адрес:гр.С., [улица],ет.4 чрез адв. И., с посочен съдебен адрес: [населено място], ур.“Х. Б.“ № 8,ет. 4, Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1244/26.04.2024г. на младши автоконтрольор Л. Т., отдел „Пътна полиция“,СДВР с която на жалбоподателят е приложена мярка – „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС но за не повече от 18 месеца“.

Твърди се,че не е налице безспорно установено шофиране след употреба на наркотични вещества,тъй като данните от извършеният полеви тест с техническо средство при проверката на водача могат да бъдат определящи едва при отказ от провеждане на медицинско изследване, какъвто не е налице,тъй като жалбоподателят се е явил и е дал проба във ВМА-С.. Твърди се още лиса на мотиви за постановяване процесният акт,заповедта е издадена в несъответствие с целта на закона и е нищожна, поради липса на компетентност на издалият я орган.

Процесната жалба е допустима и редовна, като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 172 ал.5 вр чл.172 ал.1 от ЗДвП и чл. 171 т.1 б.“б“ от ЗДвП, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

Ответната страна изразява становище за неоснователност на жалбата.

По съществуто на спора с оглед твърденията на страните и предмета на съдебна проверка, съдът съобрази и приема:

С процесно обжалваната Заповед, административния орган е установил, че мл.автоконтрольор И., отдел „Пътна полиция“ е съставил АУАН № GA 940772/26.04.2024г. срещу Н. Х., затова, че е управлявала МПС Рено Канго, рег. [рег.номер на МПС] след употреба на наркотични вещества или техните аналози.

Посоченият АУАН е част от преписката, като видно от същия на 26.04.2024, в [населено място] по [улица] посока от [улица] към ул. „К. Б. Г“ Н. Х. е управлявал посоченият лек автомобил, собственост на „Хейзъл и Филбърт“ ЕООД, като при извършена проверка с техническо средство Дрегер „Д. Тест 5000“, тарриран до 11.2024г., с проба № 329 в 09:10ч. е отчетен положителен резултат за употреба на канабис.

Посочената проба също е приложена по делото, като на жалбоподателя е издаден и талон за медицинско изследване, връчен на 26.04.2024г. в 10.00ч. В изпълнение на предписанието, същият се е явил във ВМА – С..

Въз основа на съдебно дадени указания и с писмо от 17.09.2024г. на зам.началника на ВМА по делото е представено заверено копие от изготвена експертиза по досъдебно производство № 288 Д. 882/2024 по описа на 04 РУ – СДВР относно изследване за наркотични вещества и биологични проби на жалбоподателя. Видно от представената експертиза е доказана употреба на наркотично вещество тетрахидроканабинол от страна на жалбоподателя. От своя страна посоченото наркотично вещество е в списък I от Наредбата за класифициране на растенията и веществата като наркотични към ЗКНВП.

Въз основа на съвкупната преценка на представените по делото доказателства, съдът приема за установено следното от фактическа страна по административно-правния спор:

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДВП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДВП, а съгласно приложената Заповед № 6400 от 07.07.2023 г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – държавни служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Оспорената по делото заповед е издадена от младши автоконтрольор в отдел "Пътна полиция" – СДВР/видно от Заповед № 513з-11370/03.08.2020г за преназначаване на Л. Т. на длъжност младши автоконтрольор, втора степен в 014 група на 02 сектор към ОПП при СДВР/, поради което е налице компетентност на административния орган за прилагане на процесната принудителна административна мерки.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите се реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправните предпоставка за прилагане на ПАМ. Поради това, съдът приема, че изискването на чл.

172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено.

Ноторно и без необходимост от излишни референции е възприятието, че част от мотивите на акта, могат да бъдат съпровождащи го, като част от административната преписка, когато са обективирани в друг, надлежен документ. В предходните пасажиде съдът ясно изложи възприятието си за фактите по спора именно на база административната преписка и процесният акт, поради което не може да се приеме, че същият е немотивиран, постановен при липса на фактически и правни основания.

Успоредно с това – при постановяване на акта не са допуснати нарушения на процесуалните правила обуславящи отмяната му. Конкретно – налице е напълно изяснена фактическа обстановка, въз основа на която е приложена и дадената от органа правна квалификация. В този смисъл не е налице процесуална незаконосъобразност на акта и в частност – нарушение на чл.35 АПК.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката налице ли са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се съотнасят към посоченото в заповедта, правно основание.

Фактическият състав за налагане на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, изисква лицето да управлява моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест. Изречение второ на посочената разпоредба предвижда, че ПАМ при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

По силата на чл.174 ал.4 ЗДвП, редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на моторни превозни средства, трамваи или самоходни машини и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, се определя с наредба на министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието.

Съгласно Чл. 3а. ал.1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, издадена от министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието/Наредбата/, установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста; 3. физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест.

В настоящият казус е налице както резултат от проверка с техническо средство, установяващ употреба на канабис/тетрахидроканабинол/, така проведено химико-токсикологично изследване потвърдило посочените резултати.

По делото е приложен издаденият талон за изследване с направление ВМА – [населено място], надлежно връчен на жалбоподателя и подписан от него. Същият е

съставен в съответствие с изискванията на чл.6 и сл. от Наредбата като съдържа данните за издалият талона служител, отразяване обстоятелството,направление къде и в какъв срок да бъде проведено изследването, повереният по отношение на който са установени обстоятелствата,подпис на служителя, дата и час на връчване, подпис на провереният.

Ето защо следва да се приеме, че при постановяване процесната заповед не са допуснати нарушения на процесуалните правила, обосноваващи извода за нейната законосъобразност,като същата е постановена в съответствие с приложената материално-правна норма при съответствие между фактическо описание и правна квалификация.

В заключение, съдът счита за необходимо да отбележи,че в конкретната законова хипотеза е предвидено действието да ПАМ да продължи до решаване въпроса за отговорността на лицето. С решаване на този въпрос, отпада и действието на процесната ПАМ. Като преклузия и защита срещу безкрайна продължителност на производството за решаване на отговорността е определен максимално допустим срок на действие от 18месеца. В този смисъл процесната ПАМ е изцяло в съответствие със закономото изискване.

Всъщност именно посоченото обстоятелство свидетелства за съответствие на мярката и с правото на ЕС,в частност - указанията на СЕС дадени в решение 4 май 2023 година по дело C-97/21, MV – 98, ECLI:EU:C:2023:371, по силата на което комулация на санкции /както каквато може да се възприема и ПАМ като процесната/ са допустими само ако са оправдани с оглед тежестта на нарушението и преследваната цел и при липса на друг, по-подходящ и щадящ механизъм. В настоящият казус и именно поради особеността на действие на ПАМ по чл.171 т.1 б.“б“ ЗДвП се налага извода,че комулация на санкции не се постига, тъй като при решаване на въпроса за отговорността на лицето, мярката преустановява действието си.

В заключение, процесната Заповед е постановена и в съответствие с целта на закона и се явява единствено възможно следствие от установените факти. В този смисъл същата е постановена в рамките на обвързана компетентност от страна на органа и не разкрива превратно упражняване на власт.

Поради това жалбата следва да бъде отхвърлена.

С оглед изложеното и на основание предл.последно от АПК,Административен съд София-град, трето отделение, 74 състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Х., [ЕГН] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1244/26.04.2024г. на младши автоконтрольор Л. Т., отдел „Пътна полиция“,СДВР с която на жалбоподателят е приложена мярка – „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия:

